

Pelle Voigt (SF):

Forespørgslen er indleveret, før denne diskussion rejste sig, af to væsentlige grunde. Den ene er den, at man kan have grund til at være bekymret over, hvorvidt det danske handle- og afstemningsmønster i FN indholdsmæssigt på rimelig vis måtte kunne siges at være i overensstemmelse med folketingsflertallets vedtagelser her i denne sal. Det er der mange gode grunde til at tvivle på, ikke blot det omdiskuterede resolutionsforslag fra Cuba, DDR og Ungarn om ikke-førstebrug af atomvåben.

Den anden og temmelig forbløffende anledning til denne forespørgsel er den offentlige diskussion, som udenrigsministerens udtalelser til pressen om Danmarks plads i FNs sikkerhedsråd afstedkom. Det var jo sådan, at udenrigsministeren ved flere lejligheder fremsatte det synspunkt, at Danmark måske burde afstå fra at indtage sin plads i FNs sikkerhedsråd, fordi der i den øjeblikkelige situation var et flertal i folketinget, som ønskede ført en dansk udenrigspolitik, som udenrigsministeren ikke var enig i.

Vi finder, at den klare internationale forpligtelse, som et medlemskab af sikkerhedsrådet er, også moralsk, er noget, som Danmark ikke alene må påtage sig, men noget, som Danmark må udnytte aktivt og politisk til fremme af nedrustningens og afspændingens sag.

*Besvarelse***Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):**

Medlemskabet af FN er som bekendt en af hovedhjørnesteinene i dansk udenrigspolitik, og indsatsen inden for verdensorganisationens system har en meget høj prioritet i vor udenrigspolitiske virksomhed.

Dette forhold afspejler den grundtanke i vor udenrigspolitik, som vi traditionelt kalder samarbejdslinjen. Ikke mindst for et land som Danmark med en forholdsvis beskedent størrelse og en meget stærk afhængighed af udveksling med omverdenen må det være et mål i sig selv at fremme udviklingen af et internationalt samfund baseret på retsregler og ordnet samarbejde fremfor militær magt og økonomisk styrke. På den baggrund er jeg tilfreds med, at initiativtagerne til debatten i dag har formet forespørgslen, som de har gjort: »Hvordan agter Danmark i FNs gene-

ralforsamling og sikkerhedsråd at arbejde aktivt for international afspænding og nedrustning?»

Formuleringen peger på, at spørgsmålet jo netop er, hvad Danmark kan udrette i kraft af bl.a. sikkerhedsrådsmedlemskabet, altså hvad vi kan udrette, og ikke, hvad vi selv kan få ud af det.

Det glæder mig også, at forespørgerne så klart har markeret sammenhængen mellem arbejdet for international afspænding og arbejdet for nedrustning. De to områder er jo forbundne i den forstand, at de internationale spændinger er den væsentligste hindring for nedrustningsbestræbelserne, ganske som aftaler om nedrustningsforanstaltninger er et centralt element i afspændingsbestræbelserne. Jeg skal i denne besvarelse først omtale regeringens mål for arbejdet for nedrustning i FNs generalforsamling og derefter komme ind på, hvordan vi i kraft af vores kommende medlemskab af FNs sikkerhedsråd også i dette organ kan arbejde aktivt for international afspænding.

Det grundlæggende princip for vor deltagelse i generalforsamlingens behandling af nedrustningsspørgsmål er, at vi støtter alle bestræbelser, der kan føre til standsning af våbenkapløbet. Vi arbejder således for konkrete og realistiske våbenkontrol- og nedrustningsaftaler, der kan skabe større sikkerhed, men på et lavere rustningsniveau. Selve nedrustningsaftalerne bliver jo ikke udformet i FNs generalforsamling, men på nedrustningskonferencen i Genève gennem bilaterale forhandlinger eller på anden måde. Men FNs resolutioner kan da yde et nyttigt bidrag til sådanne forhandlinger ved at angive principper, rammer og retningslinjer.

Jeg vil gerne understrege begreberne realistisk og konkret. De indebærer nemlig, at vi ikke støtter de resolutionsforslag, hvis sigte er at føre propagandakrig i FN snarere end at fremme nedrustningssagen. Og det er velkendt, at Østlandene i betydelig grad fremlægger sådanne generelt formulerede forslag, der søger at stille de vestlige lande i et ufordelagtigt og urimeligt lys, og som ofte er præget af et let gennemskueligt hykleri. Det gælder især spørgsmålet om atomvåben, og det sker jo typisk ved, at man fordømmer den vestlige afskrækkelsesstrategi. Men hvis Vestens strategi skal ændres, så må det foregå ved drøftelser i NATO og ikke i FN.